

[Elisabeth Bruun Olesen]

re boliger i det hele taget, fordi man skal spare på de offentlige anlægsudgifter.

Jeg synes, det er en sørgelig dag, hvis resultatet virkelig skal være, at de ældre ikke kan få en bolig at bo i, fordi penge skal bruges på en molboagtig konstruktion over Bæltet. Jeg håber derfor, at den løsning endnu kan laves om; som flere har været inde på, er det jo blevet besluttet før, men beslutningen er aldrig blevet ført ud i livet – vi har jo altså ikke en fast forbindelse i dag.

Svend Auken (S):

Ud over som andre ordførere at udtrykke glæde over, at det nu lykkes at få et flertal for bygning af den faste forbindelse over Storebælt – en investering, der jo både driftsmæssigt og samfundsøkonomisk er meget rentabel – skal jeg kommentere et par af de misforståelser, der har været i den offentlige debat, efter at regeringens budgetredegørelse er kommet frem.

Man har ikke mindst hævdet, at denne redegørelse skulle vise, at anlægget af den faste forbindelse over Storebælt skaber behov for nedskæringer i sociale investeringer, på boligbyggeriets område og i andre samfunds-mæssige nyanlæg, også inden for den kollektive trafik i de tre år, 1988, 1989 og 1990, som budgetredegørelsen omfatter. Sagt med andre ord siger kritikerne, at der vil være plads til at bygge flere daginstitutioner, hvis man stemmer nej til anlægget af den faste forbindelse.

Af tre grunde er dette ræsonnement helt forkert. For det første er Storebæltsinvesteringen nok en stor investering, men der er ikke tale om det kæmpehop i investeringsaktiviteten, som man har hævdet. I alt betyder anlægget af den faste forbindelse over Storebælt en stigning i de offentlige investeringer på 2–3 pct. om året, og tager man alle investeringerne i det danske samfund under ét, er det kun en stigning på godt 1 pct., det drejer sig om.

For det andet er det en forkert fremstilling at give at sige, at et flertal bestående af regeringen og Socialdemokratiet her ønsker at presse noget igennem, når kendsgerningen er – hvad debatten her i dag også har vist – at hele Folketinget, måske bortset fra Fremskridtspartiet, ønsker at anlægge en jernbaneforbindelse – en jernbaneforbindelse, der

skal anlægges i den periode, budgetredegørelsen vedrører, nemlig de kommende tre år.

Der er altså ingen uenighed mellem de Radikale, SF, VS, regeringspartierne og Socialdemokratiet om, hvor mange penge der skal bruges ved Storebælt i de kommende tre år.

Endelig for det tredje kan det naturligvis ikke overraske nogen, at en borgerlig regering vil bruge ethvert påskud til at skære ned i de samfundsmæssige investeringer på det sociale område, på boligbyggeriets område, med hensyn til byfornyelse, med hensyn til den kollektive trafik osv. Det er jo simpelt hen konservativ politik.

Det, vi blot kan sige, er, at påskuddet ud fra budgetredegørelsens egne forudsætninger i dette tilfælde er overordentlig beskedent. I en situation med udsigt til lavkonjunktur og med udsigt til stærkt stigende arbejdsløshed i det danske samfund er der al mulig grund til at fremme samfundsøkonomisk rentable investeringer.

Derfor er truslen mod investeringer på det sociale område ikke anlæg af en fast forbindelse ved Storebælt, men at indgå finanspolitiske aftaler med den nuværende regering. Det er dér, faren ligger. Det er på det politiske område, begrænsningerne er til stede – og så selvfølgelig den almindelige samfundsøkonomis udvikling. Men det er ikke et løft i de almindelige investeringer på et par procent, som på nogen måde blokerer vores muligheder for i dette land at bygge de boliger, der er brug for, gennemføre den byfornyelse, der er brug for, og investere med fornuft og med omtanke i den kollektive trafik.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Det var til at forudse, at hr. Svend Auken ville drage den slags konklusioner, for hr. Svend Auken har jo været medforslagsstiller til en stribe af socialdemokratiske forslag i dette folketingsår, hvis gennemførelse ville have kostet statskassen rundt regnet 10 mia. kr. ud over, hvad der ellers skal ud af statskassen i 1987–88.

Socialdemokratiet har ingen problemer med væksten i de samlede offentlige udgifter: jo større vækst, jo bedre. Derfor kan hr. Svend Auken koge dette spørgsmål ned til et par procent. Jamen dette par procent sam-